

P. C. Cast ir Kristin Cast

LEMTINGO I

nakties
namai

Alma littera

PADĖKA

Dėkojame šauniajai savo šeimynai iš *St. Martin's Press*. Mylime savo leidyklą!

Kaip visada prisimename savo agentę ir bičiulę Meredith Bernstein, be kurios nebūtų „Nakties namų“.

Dėkojame Willo Rogerso gimnazijai. Šaunuoliai jos vadovai leido mums landžioti po nuostabų pastatą ir aprašyti jį romane. (Ne, dailusis *art deco* stiliaus namas iš *tikrųjų* nenukentėjo rašant šią knygą!)

Jei jau vardijame nuostabius ir dailius dalykus – triukšmingai tariame A-ČIŪ gimtojo miesto bendruomenei. Nuostabu, kaip Tulsa palaiko NN! Patys šauniesieji iš jų: *The Ambassador* viešbutis ir restoranas *Chalkboard*, *Moody's* papuošalai, *Starbucks* Utikos aikštėje, *Miss Jackson's*, *The Dolphin*, *The Wild Fork* restoranas, *Little Black Dress*, Džilkriso ir Filbruko muziejai ir *Street Cats*. Ir ačiū mūsų ištikimiesiems, puikiesiems gerbėjams, kurie atkeliauja į Tulsą per „Nakties namų“ ekskursijas! Mūsų gerbėjai nepralenkami!

O galiausiai – bet NE mažiausiai: *Ačiū, Joshai!* už oklahomietišką tarmę, bet labiausiai už tai, kad *laikai vadžias*.

PROLOGAS

Zoja

Regis, mano mama mirė.

Tylomis tikrinau žodžius. Jie atrodė klaidingi, netikri, lyg mėginčiau suvokti, kaip pasaulis virsta aukštyn kojomis, ar kaip saulė teka vakaruose.

Giliai atsikvėpiau, sukūkciojau ir apsiverčiau ant šono, siekdamas dar vienos nosinaitės iš dėžės ant grindų prie lovos.

Starkas sumurmėjo, susiraukė ir neramiai pasimuistė.

Lėtai, atsargiai pakilau iš lovos, pasičiuopau numestą milžinišką Starko bliuzoną, apsilvilkau ir susirangiau ant sėdmaišio prie mūsų kambarėlio tunelyje sienos.

Sėdmaišis sugurgždėjo – tas garsas man kaskart primena kamuoliukus pripučiamose vaikiškų švenčių pilyse – o Starkas susiraukė ir vėl kažką sumurmėjo. Išsipūčiau nosį. Tyliai. *Liaukis žliumbti liaukis žliumbti liaukis žliumbti! Nieko nebus. Mama nuo to neprisikels.* Tankiai sumirksėjau ir vėl nusišluosčiau nosį. *Galbūt aš tik susapnavau.* Bet vos taip pagalvojau, širdimi supratau tiesą. Niktė prikėlė mane iš sapnų, kad parodytų regėjimą, kaip mama įžengia į Anapusinį pasaulį. Vadinasi, mama mirė. *Mama pasakė Niktei, kad gailisi mane nuvylusi, prisiminiau, o skruostais vėl pasipylė ašaros.*

– Ji sakė, kad mane mylėjo, – sukuždėjau.

Visai netriukšmavau, bet Starkas neramiai vartėsi ir niurnėjo: „Liaukis!“

Kietai sučiaupiau lūpas, nors žinojau, kad miegoti jam trukdo ne mano kuždesys. Starkas buvo mano Karys, mano Sargybinis ir mano vaikinai. Ne, vaikinai – per daug paprastas žodis. Mudu su Starku sieja ryšys, gilesnis už pasimatymus, seksą ir visa kita, kas priklauso normaliems santykiams. Todėl jis toks neramus. Jis jaučia mano liūdesį – net sapne žino, kad verkiu, kenčiu, bijau ir...

Starkas nusismaukė antklodę nuo krūtinės, ir pamačiau sugniaužtą kumštį. Pažvelgiau jam į veidą. Jis dar miegojo, bet kakta buvo suraukta, visas apniukęs.

Užsimerkiau ir giliai įkvėpiau, kad susikaupčiau.

– Dvasia, – sukuždėjau. – Prašau ateiti, – akimirksniu pajutau, kaip odą glosto elementas. – Padėk man. Ne, tiksliau, padėk Starkui, užstok jį nuo mano liūdesio.

O galbūt, be žodžių pridūriau, galėtum šiek tiek užstoti nuo to liūdesio ir mane. Bent trumpam. Vėl sunkiai atsidusau, o dvasia judėjo manyje ir aplink mane, pleveno virš lovos. Atsimerkusi net išvydau, kaip raibuliuoja oras aplink Starką. Kai elementas užklojo jį lyg perregima antklodė, atrodė, jo oda švyti. Pajutau šilumą ir pažvelgiau į savo rankas – jas irgi dengė toks švelnus švitiesys. Starkas kartu su manim sunkiai atsiduso, ir, dvasios kerams padedant, pirmą sykį per kelias valandas liūdesys vos juntamą mažumėlę atlėgo.

– Ačiū, dvasia, – šnipštelėjau ir sukryžiačiau rankas tvirtai susirangydama. Apgaubtą artimiausio elemento paguodos, net suėmė miegas. Tuomet į mano sąmonę prasiskverbė kitokia šiluma. Lėtai, nenorėdama trukdyti elemento paguodos kerų, ištiesiau rankas ir paliečiau krūtinę.

Kodėl sušilo mano regėtojų akmuo? Mažas, apskritas akmenukas, kabantis ant sidabrinės grandinėlės tarp krūtų. Nebuvau jo nusiėmusi nuo tada, kai Sagicha padovanojo iškeliaujant iš gražiosios, stebuklingosios Skajaus salos.

Smalsiai išsitraukiau akmenuką iš po bliuzono, perbraukiau pirštais jo lygų marmurinį paviršių. Jis man vis dar priminė kokosų skonio *Life Saver* saldainiuką, bet Skajaus marmuras švytėjo nežemiška šviesa, lyg mano iškvietas elementas būtų jį atgaivinęs – tarsi šiluma, kurią jutau, sklįstų iš tvinksinčios jo gyvasties.

Mintyse išgirdau karalienės Sagichos balsą: *Regėtojų akmuo sunderintas tik su pačiais seniausiais kerais: tokiais, kokius saugau savo saloje. Dovanoju jį tau, kad tikrai galėtum pažinti Senuosius, jei jų dar esama išorės pasaulyje...*

Galvoje skambant jos žodžiams, akmuo lėtai, beveik tingiai sukosi. Skylutė viduryje atrodė lyg mažutis teleskopas. Mačiau jos apšviestą Starką, ir mano pasaulis krustelėjo, susitraukė, o paskui persimainė.

Galbūt dėl to, kad taip arti buvo dvasia, vaizdas nepribloškė taip kaip pirmą sykį, kai pažvelgus pro akmenį Skajuje net nualpau.

Bet tai nereiškia, kad buvo mažiau kraupu.

Mačiau Starką, gulintį ant nugaros, beveik nuoga krūtine. Dvasios švitesys pranyko. Išvydau kitą atvaizdą. Bet jis buvo neriškus, bruožų neįžiūrėjau. Lyg kažkieno šešelis. Starko ranka trūktelėjo, sauja atsigniauzė. Ir šešėlio sauja atsigniauzė. Starko rankoje atsirado Sargybinio kalavijas – sunkus kardas, jo įgytas Anapusiniame pasaulyje. Nustebusi aiktelėjau, o Karys vaiduoklis pasuko galvą į mano pusę ir sugniauzė ginklo rankeną.

Akimirksniu Sargybinio kalavijas krustelėjo, persimainė ir virto ilga juoda ietimi – pavojinga, mirtina, kruvinu galu ir man kraupiai pažįstama. Mane pervėrė baimė.

– Ne! – aiktelėjau. – Dvasia, sustiprink Starką! Išvaryk tą padarą!

Pasigirdo triukšmas, tarsi milžiniškas paukštis būtų plasnojęs sparnais, ir vaiduoklis pranyko, regėtojų akmuo atvėso, o Starkas atsisėdo ir susiraukęs pažvelgė į mane.

– Ką ten veiki? – pasitrynė akis. – Ko taip triukšmauji?

Jau žiojauši paaiškinti, kokią baisybę ką tik regėjau, bet jis sunkiai atsiduso, vėl atsigulė, užsimetė antklodę ir mieguistai pamojė man.

– Eikš čia. Negaliu užmigti neapkabinęs tavęs. O man labai reikia išsimiegoti.

– Gerai, ir man, – atsakiau ir, drebančiomis kojomis nusku-bėjusi pas jį, susirangiau greta, padėjau galvą jam ant peties. – Hmm, klausyk, ką tik nutiko keistybė, – pratariau, bet kai pakreipiau galvą, norėdama pažvelgti Starkui į akis, man lūpas užčiaupė jo bučinys. Nustebau, bet tuojau ir pati ėmiau jį bučiuoti. Buvo gera – taip gera būti su juo. Jis apkabino mane. Vėl prigludau prie jo, o jo lūpos slydo mano kaklo linkiu.

– O sakei, kad nori miego, – uždususi pratariau.

– Tavęs noriu dar labiau, – atsakė jis.

– Aha, – pritariau. – Aš irgi.

Tuomet pasinėrėme į kits kitą. Starko prisilietimai išvaikė mirtį, neviltį ir baimę. Abu kits kitam priminėme gyvenimą, meilę ir laimę. Paskui galiausiai užmigome, o regėtojų akmuo, šaltas ir pamirštas, gulėjo man ant krūtinės tarp mudviejų.